

vidste, at ingen vilde kunne forstaa ham. Selv forekom det ham endnu altsammen saa ubegribeligt, saa helt forrykt, hver Gang han kom til at tænke derpaa, og han takkede sin Gud, at han aldrig havde ladet sig forlede til at slippe et Ord derom over sine Læber; han vilde da sikkert have været staaenseløst hjemfalden til alle sine Bekjendtes, ja til hele Holmens Latter og Spot. Hvor vilde ikke hans Ven, Kvartermænd Mørup, eller selv en underordnet som Kanoner Jensen have triumferet! Og Bolteslager Fufs! han skulde paa staaende Fod have drejet en Vittighed derom, som var løbet gennem hele Krokodillegade, ja ud over hele Nyboder, saa Højbaadsmanden endnu i sin gamle Alder ikke havde kunnet vise sig udenfor Døren uden at høre alle Drengene raabe efter sig: Der gaar han med — — nok sagt!

End ikke hans egen Kone, der ellers vidste at ransage hans Andre ganske nøje, havde nogenstomhelst Anelse om den Hemmelighed, han inderst inde bar paa som paa et vidunderligt Alenodie. Et Par Gange i Begyndelsen af deres nu snart halvhundredaarige Ægteskab havde han vel i ømme Øjeblikke følt det som sin Pligt at betro sig til hende; men allerede ved de indledende Skridt dertil havde Madam Dlusfen slaaet sin sædvanlige Krølle paa Næsen og afværgende udspilet Fingrene paa begge sine Hænder med et: „Forstaa mig!“

Hun mente nemlig, at det drejede sig om noget upassende fra Dlusfens Ungkarledage. Og Madam Dlusfen taalte intet upassende Ord i sine Stuer. Men det var netop det mærkelige derved, at der slet intet af den Slags var deri, skjønt der virkelig var et Fruentimmer — og endda slet intet fint Fruentimmer — med i Spillet. Det var netop det, der for Dlusfen gjorde den hele Historie saa ubegribelig, stillede den i et næsten mystisk Lys — som en Nabenbaring fra en Verden, han ikke før havde anet og ikke heller siden betraadt.

Saa fuldstændig kunde han undertiden fordybe sig i denne sin gamle Grindring, mens han der sad og saa ud paa Gaden skreppende Krageffarer, at han ikke vaagnede af sine Drømme, før „Telegraafen“ skrattende faldt ham ned fra Skjødets, eller Madam Dlusfen — hidkaldt af den usædvanlige Stilhed derinde — stak sit skaldede Hoved ind fra Koffenet og sagde:

„Hvad tager du dig for, Dlusfen? Sidder du der og koger Orter? [Dette var et staaende Udtryk hos Madammen, der hentydede til, at Dlusfen ubevidst gav en vedholdende brummende Lyd

fra sig, naar han saaledes sad i Tanke] . . . Du glemmer nok, at det er højt paa Formiddagen, siden du endnu sidder der i dine Skjorteærmer . . . Snød Næsen, Dlusfen, du løber jo der med et helt Fjrsfillsingslys. Man skulde ved Gud ikke tro, at du var kongelig Pensionist og havde to Ordner paa Brystet!“

Saa rejste Højbaadsmanden halvt forstumlet sin lange, foroverbøjede Krop og nyslede stiltiende ind i det lille Sovestuekammer.

I en Timestid gik han derpaa frem og tilbage mellem Stuerne for at fuldende sin Paaklædning, mens han nu og da snakkede højt til de forskellige Klædningsstykker omtrent i samme Tone, hvori han i sin Tid havde mønstret sine gamle Matroser. Thi baade Benklæderne, som han skulde skifte, og den gamle graatørnede Vest, som havde gjort en Verdensomsejling med ham, var nogle uregerlige Tingester, der ligesom slet ikke længer vilde lade sig trække gennem hans stive Arme og Ben men blev siddende paa Dril overalt hvor han ikke kunde faa fat paa dem. Værst var det med Støvlerne. Thi trods sin Alder var Højbaadsmanden ingenlunde nogen uforfængelig Mand, og aldrig viste han sig paa Gaden uden med et Par blanktjendte Støvler, der vel efterhaanden havde faaet Form efter hans af Rhytter og Vigtorne halvt vanskabte Fod, men som ikke var en Linie hverken længere eller bredere, end at han netop uden ligefrem at daane af Smerter kunde faa Foden i dem. Men allerværst var det dog, naar den snevre og stivede Krave med den opadstaaende Flip skulde knappes omkring hans gamle Hals. Da maatte hans Kone kaldes til Hjælp ude fra Koffenet, og i Fald en Fremmed kom ind i Stuen, mens Operationen stod paa, vilde han næppe have forstaaet, hvad der foregik. Højbaadsmanden anbragte sig nemlig paa en Stol midt i Stuen med slapt nedhangende Arme og tilbagebøjet Nakke, overgivende sig til Madammens Behandling som en, der skal have trukket Tænder ud. Madammen tog resolut en Haarnaal ud af den graa Krøllhaarsblyt, der var anbragt bag hendes skaldede Pøse, stak den krumme Ende af Naalen ind gennem Knaphullet paa Højbaadsmandens ene Kravekant, fangede dermed Knappen øvre paa den anden og begyndte nu at hale af al sin Kraft, saa Dlusfen blev ganske blaaoprængt af Blod og begyndte at gispe, inden Knappen endelig slap i Hullet. Saa sad han endnu et Øjeblik og havde ondt ved at faa Vejret, mens han søgte at strække paa Halsen, der sad fast i den skærende, stivede Linning som i en skarp Tang.

Endelig kom han i sin brune Kalmuffes Frakke, fik sin graa